

Een Prinsenvolk waardig... Historiek van en terugblik op het Algemeen Diets Jongeren Verbond (ADJoV), Ieper, ADJoV-ad hoc-comité, 2007, 176 pp., ill., ISBN 978-90-9021654-6.

Het Algemeen Diets Jeugdverbond van Staf Vermeire wijzigde halverwege de jaren vijftig onder impuls van Jaak De Meester zijn naam in Blauwvoetjeugdverbond, waarvan enkele kaderleden na de ontbinding in 1961 besloten het Algemeen Diets Jongerenverbond (ADJoV) te vormen. Een ad hoc-comité van oud-leden nam het initiatief het ontstaan en de evolutie ervan te beschrijven en te evoceren via een mengeling van een thematische terugblik door een tiental geëngageerde getuigen, een kroniek van de activiteiten, de publicatie van standpuntbepalingen uit die periode en een chronologische fotoreportage. Het boek – dat bijzonder fraai is uitgegeven, wat de behoefte aan stijl bij deze generatie weerspiegelt – biedt daardoor een eerste historische schets van dat verbond, verstrekt interessant bronnenmateriaal voor verdere geschiedschrijving, maar is ook op zichzelf een *document humain* waaruit het idealisme (en de huidige nostalgie) van de radicale kern die het ADJoV was begrijpelijk wordt. Die kern zag zichzelf als de voortzetting van AKVS, DJV, ADJV/BJV, zoals bleek uit haar groene uniformhemd, en beperkte zich in haar recruiting tot (mannelijke) jong volwassenen. Ze was heel-Nederlands van strekking, christelijk geïnspireerd zonder zich in te passen in de gevestigde katholieke zuil, maar ook zonder te willen meedoen aan ‘partijpolitiek’ onder het motto *“De Nederlanden in Europa, onverfranst, onverduits, onveramerikaanst”* en *“het Europa der volkeren”*.

Vanaf 1967 leidden pogingen tot het realiseren van eenheid met andere Vlaams-nationalistische jeugdformaties tot een verschrompeling van het ADJoV dat tot 1969 functioneerde, toen er geen aflossing van de wacht meer kwam. Maurits Cailliau en de zijnen ble-

ven in rechts-radicalen Heel-Nederlandse kringen actief, al was dat niet het geval voor alle getuigen die aan het woord komen. Nogal wat ADJoV-ers verdienden hun eerste jeugdbewegingssporen in (vooral) KSA of Chiro – niet verwonderlijk overigens, want ADJoV recruteerde maar vanaf 16 jaar – maar in die ‘grotere’ jeugdbewegingen vonden ze niet de *“authenticiteit”* en de *“begeestering”* die ze wel in ADJoV aantroffen.

De figuren die in de jaren zestig door het ADJoV werden bezocht, en van wie een korte levensschets in het boek werd opgenomen, behoren meestal tot de aanhangers van de conservatieve revolutie of het Verdinaso, (Alfred Töpfer, Wies Moens, Henk Van Gelre, Ernst Voorhoeve, Arnold Meijer, Jos Van den Abeele, Gaston Theunynck), met daarnaast enkele Franse regionalisten (Per Denez, Jean-Marie Gantois) en schrijvers en kunstenaars zonder uitgesproken politieke affiliatie (Valère Depauw, Romain De Saegher, Michiel Leenknecht, Valery Stuyver). De laatste 65 pagina’s geven een beeld van het ADJoV in mooie foto’s, die wezenlijk bijdragen tot de evocatie van wat die kleine groep jongeren bezielde, die zich in de jaren zestig beschouwde als ‘het eerste gelid’ en die streefde naar de realisering van een solidaristische heel-Nederlandse droom. [Louis Vos]
